

De aceea a zis Isus: Pe „oricine Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu pe el înaintea Tatălui Meu care le este în ceruri”.

(Matei 10,32)

MISIONARUL VIEȚII CRESTINE

Și a zis Isus Apostolilor săi: Mergeți în toată lumea, vestiți Evanghelia în toată făptura (Marcu 16, 15).

Învățându-i să păzească toate câte v'am poruncit: și iată Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul veacului Amin. (Matei 28, 20).

Este scris:

„Dacă mărturisești cu gura ta că Isus este Domnul și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat pe El din morți, vei fi mântuit”.

(Romani 10,9)

Indrăsniți, căci Eu am biruit lumea (Ioan 16,33)

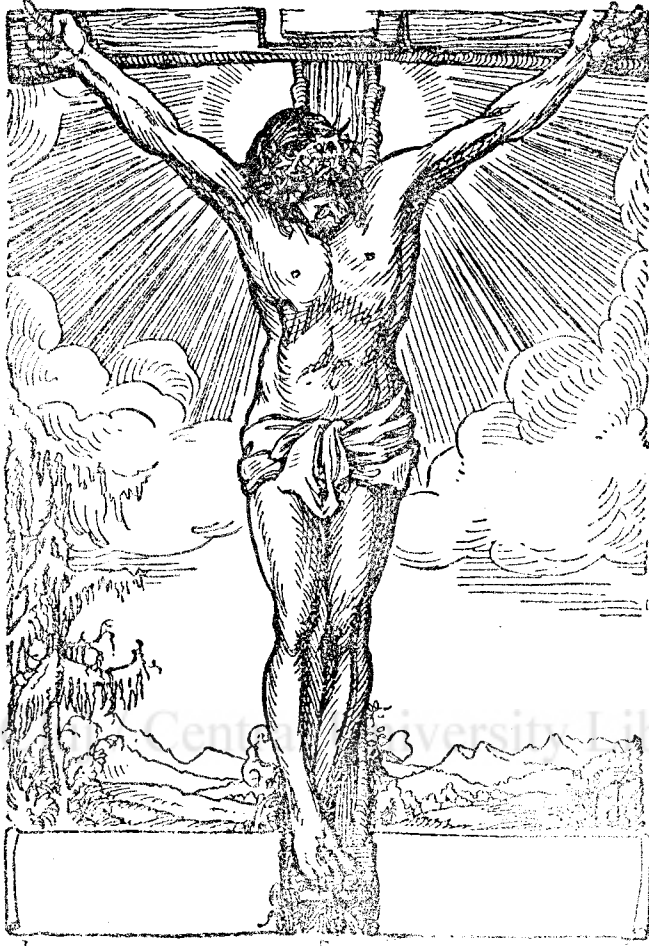
Un cuvânt de îmbărbătare pentru cei credincioși. Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! Nu vă temeți și nu vă înspăimântați de ei, căci Domnul Dumnezeuul tău va merge El însuși cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa (Deuteronom 31,6)

Trăim vremuri grele. Oamenii sunt tot mai răi. Păcatul stăpânește peste tot locul; fărâdelegea se întinde ca o pecingine rea; credința e prigonită, Evanghelia e lepădată, iar credincioșii pe multe locuri sunt necăjiți, chinuți și închiși în temniță din pricina adevărului.

Din această cauză pe mulți i-a cuprins un duh de frică și teamă, mulți sunt desnădăjduiți mai ales văzând că *neamurile se întăresc...* — tot mai mult — *împotriva Domnului și împotriva Unsului Său* (Psalm 2,1-2)

E la locul ei această teamă? Nicidecât! Căci chiar de s'ar clătina munții în inima mării, adevăratul credincios nu se teme, și nu trebuie să se teamă, fiindcă Stăpânul său este Dumnezeu cel Atotputernic, iar Mântuitorul Său este Isus Biruitorul, care a înfrânt întreg iadul și care a promis copiilor Săi tot ajutorul și sprijinul Său. Nu te teme de nimic — zice El — *căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu* Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine, și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și fiacără nu te va aprinde: (Isaia 43,1-2). El ne-a spus dinainte: „*In lume veți avea necazuri*”, dar ne-a îmbărbătat spunându-ne în același timp: *Indrăsniți căci eu am biruit lumea* (Ioan 16,33).

Și când astfel de făgăduințe îți sunt date, tu frate de ce te temi? Domnul ne spune: *Nu vă temeți și nu tremurați* (Isaia 44,8). Când prigoana se ridică asupra ta, când limba mincinoasă și clevetitoare vrea să te otrăvească și doboare cu veninul ei, o frate iubit nu te teme! Otrava n'are putere asupra ta Domnul este cu tine. El te mângăie și te ajută. Iar când tu, deși ai atâtea dovezi de dragoste din partea Lui, totuși, te indoești El te muștră blând spunându-ți: *Eu vă mângăi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor,*

și de fiul omului, care trece ca iarba, și să uiți pe Domnul, care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pământul? De ce să tremuri necontentit toată ziua, înaintea mâniei asupritorului, când umbra să te nimicească? Unde este mânia asupritorului? (Isaia 51,12-13).

Deci sus inima, frate, și nu lăsa plugul din mână ca să te lupți cu un șoarece! Pornește mai departe înainte și implinșteți bine slujba și misiunea pe care ți-a dat-o Domnul, fără să te lași înfricoșat de potrivnici (Filipeni 1,28), fără să-ți fie teamă de Goliatul ce vine împotriva ta cu sabia minciunii. Domnul va face să amuțească orice limbă clevetitoare și sfaturile potrivnicilor Lui vor fi zădărnice. Nu te teme! Ce pot să-ți facă niște oameni! (Psalm 118,6 Evrei 13,6).

Fratele meu! Auzi cum sună glasul trâmbiței?

Nu-i timp de zăbovit. Nu te împiedeca de cioturile de pe cale.

Grăbește! Vino la luptă vino la lucru, luptă și lucrează

până e ziua, căci vine noaptea, când nimeni nu mai poate să facă nimic (Ioan 9,4). Femeile rele pot să clevească. Asta-i osânda lor. Trădătorii pot să-și facă mai aprig urâta lor slujbă. Fricoșii pot fugi înapoi de pe câmpul de luptă, pofticioșii stăpâniți de firea pământească, în dorința după usturoi, „carne” și foloase materiale se pot întoarce din nou spre Egipt, câinii pot să latre asupra lunii, ea nu se va opri pentru asta în loc. Tu, frate, orice s'ar întâmpla, nu te uita *nici la dreapta, nici la stânga și nici înapoi ci numai înainte, sus la Tintă* (Proverbe 4,27; Luca 9,62; Evrei 12,2). Pe orice vreme, tu samănă-ți sămânța (Ecleziast 11,6) și grăbește, mergi caută și întărește pe frații tăi (Fapte 37,16; Domnul oștirilor dorește să vadă pe poporul Său plin de înflăcărare, fiecare „înflăcărând darul” care i-a fost dat de El (2 Timotei 1,6), căci vrea să-și adune oștirea (Psalm 110,2).

Iar tu să stai nepăsător și neroditor, când Tineretul Său aleargă la El ca roua? O, nu!

să nu fie aceasta! Ci voi copiii ai Domnului, cântați-I Lui, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul! (Isaia 12,5).

Cunoaștem planurile potrivnicului nostru diavolul, care până acum s'a târât ca un șarpe, cu fel de fel de șiretlicuri promisiuni și șoapte dulci ca să ne abată de pe calea Domnului; văzând că nu reușește; acum începe parcă să-și schimbe tactica. Din șarpe s'au făcut leu, nădăjduind că, cu răcnetele Sale ne sperie și ne înghite (1 Petru 5,8). Te-ai speriat cumva de el, iubite frățioare?

Nu uita că *ei* (cei credincioși) *l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața până la moarte* (Apocalips 12,11). A venit vremea să trăim aceste cuvinte încrezându-ne în „*Acela care ne-a iubit făcându-ne mai mult decât biruitori*” (Romani 8,37). Pentru credincioși cu adevărat predați Domnului, deși vremile sunt mai grele, lupta devine mai ușoară și mai plină de biruințe, după cum este scris „*Dar aceia din popor, cari vor cunoaște pe Dumnezeul lor, vor rămânea tari și vor face mari isprăvi*” (Daniel 11,32)

Increderea unui ostaș în comandantul său și'n armele sale, îi oțelește puterea și curajul în luptă. „Căpetenia credinței noastre (Evrei 12,2) are tot dreptul la încrederea noastră și El răsplătește, cinstind pe cei care-L cinstesc cu credința și încrederea aceasta. Cât despre *armele cu care ne luptăm* (Efeseni 6,14-20; Evrei 4,12) să nu uităm că ele *nu sunt supuse firii pământești* (cum ar fi minciuna, clevetirea, mânia, răutatea etc). *ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile* (Sandramalele păcatului). Noi, (cu adevărul cuvântului lui Dumnezeu, cu răbdarea și dragostea Lui) *răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime* (și o-

Continuare în pag. 4,

Nu vă temeți!

ci mărturișiți și propovăduiți credința voastră!

Credința este temelie și singurul razim care ne ține la suprafața valurilor vieții.

Atunci când temelie credinței care îi ținea pe Petru la suprafața valurilor mării a început să se supțieze, valurile și-au deschis adâncurile ca să-l înghită și numai mîna lui Isus ce i s'a întins l-a mîntuit.

Dar ce fel de credință are această tainică putere? Orice credință? Hotărât că nu! *Ci o anumită credință și anume aceea despre care sf. Apostol Pavel în Epistola către Evrei cap. 11 spune: „Iar credința este adevărarea celor nădăjduite, dovada lucrurilor celor nevăzute. Prin ea, cei din vechime au luat buna lor mărturie. Prin credință pricepem că s'au întemeiat veacurile cu cuvântul lui Dumnezeu, astfel că ceea ce vedem n'a eșit din lucrurile văzute.*

Prin credință, Avel a adus lui Dumnezeu mai bună jertfă decât Cain, pentru care a luat mărturie că este drept, mărturisind Dumnezeu despre darurile lui; și prin credință grăește și azi măcar că a murit.

Prin credință, Enoh a fost luat de pe pământ ca să nu vadă moartea.

Prin credință luând Noe înștiințare dela Dumnezeu despre cele ce nu se vedeau încă, a gătit cu bună cucernicie, o corabie spre mîntuirea casei sale.

Fără credință, dar, nu este cu putință să fim plăcuți lui Dumnezeu.

Deci, atunci când vorbim de puterea credinței, vorbim de această credință — dacă voți — un al șaselea simț, un simț al spiritului prin care vedem și pricepem că Dumnezeu cu cuvântul a întemeiat veacurile.

Această credință care ne întoarce toată clipa vieții noastre către Domnul este puterea cea mare.

Dar dacă acest lucru este adevărat — și el este în întregime, să nu vi-se pară ciudat dacă vă spun că credința cu toată puterea ei are o neputință: nu ne poate mîntui.

„Ce folos fraților, dacă zice cineva că are credință iar fapte nu are. Oare credința poate să-l mîntuiască?” zice sf. Apostol Iacob în Ep. sa cap. 2

„Tu crezi că unul este Dumnezeu? Bine faci; și diavolii cred și se cutremură

Vrei, însă, să înțelegi, omule ușuratice, că credința fără fapte este steapă?” Ep. sf. Iacob 2,19-21).

Ori, prima faptă a credinței este mărturisirea însăși a credințe;

„Dacă mărturisești cu gura ta că Isus este Domnul și crezi în inima ta că Dumnezeu l-a înviat pe el din morți: veștii fi mîntuit.

Căci eu inima credem ca să ne îndreptăm iar cu gura mărturisim ca să ne mîntuim. (Romani 10,9-10) Omul de azi crede dar îi lipsește îndrăzneala mărturisirii Omul de azi crede și încep să creadă foarte mulți, dar lucrul de care se rușinează — sau să nu întrebunțez acest termen — de care se jonează este mărturisirea credinței lor. Câți dintre credincioși și încă dintre bunii creștini nu se rușinează bunăoară să-și descopere capul și să-și facă cruce atunci când trec pe lângă Biserică sau dacă intră într'un local public să mănânce îndrănesc să-și facă creștineasca rugăciune! — ca să nu mai înșir alte multe prilejuri de lepădare!

Sărbătoarea în care facem pomenirea tăierii capului sf. Ioan Botezătorul, ne învață tot mai lucrul care ne lipsește: îndrăzneala de a ne mărturisi credința și a o propovădui tuturor, sărac sau bogat, supus sau rege.

Intruna din stihirile vecerniei prasnucului tăierii se spune.

„Pentru legea Domnului capul tău tăindu-se

o prea sfinte Ioane ai muștrat cu îndrăzneală pe rău credinciosul împărat cel ce făcea fărdolege”.

Fiindcă Irod Antipa — râvnind soția fratelui său Filip — a făcut ca acesta să fie dus la Roma de unde nu s'a mai întors iar el s'a grăbit să ia pe femeia fratelui său la sine cea ce era călcarea a legii morale.

Pentru cinstirea și păzirea legii moralei, Ioan s'a înfățișat înaintea lui Irod și l-a muștrat zicându-i: nu ți-se cade ție să iai pe femeia fratelui tău.

A fost aruncat în închisoarea Machero din cetatea Sevastiei dincolo de Marea Moartă, unde și zidise Irod reședința sa de sărbători.

Acolo a murit sf. Ioan pentru că a căutat să placă mai mult lui Dumnezeu decât oamenilor și chiar împăratului său pe care l-a muștrat.

A murit pentru apărarea legii morale, a murit pentru credința și convingerea sa. A fost ucis în închisoare dar a făcut să se întipărească adânc în inima neamurilor, peste veacuri adevărul sfânt și veșnic, că fără împlinirea legii morale nici popoarele nici indivizii nu pot dăinui.

Căți dintre nemernicii de noi am fi în stare să facem astăzi ceea ce a făcut sf. Ioan Botezătorul?... Și nu oferindu-ne capul pe tîpsie ci afirmând cu tărie trebuința cea mare a legii morale în familie ca și în Stat; în viața particulară ca și în cea publică; în a deregătorului de sus ca și în a celui mai de pe urmă supus; în viața omului bogat și cu putere ca și în viața celui sărac și slab?

Și câți dintre noi am declara răboiul păcatului, ori unde ar fi el, când știm că scris este: păcatul este ruina popoarelor iar virtutea le înalță!

Aceasta ne învață și ne cere cu hotărâre pomenirea tăierii capului sf. Ioan Botezătorul.

Să credem credința lui spre îndreptare dar să o mărturisim prin fapte spre mîntuire,

Pr. FL. MUREȘANU

Nu te teme de ce ai să suferi (Apoc. 2,10)

Copiii lui Dumnezeu (I Ioan 3,1) nu trebuie să se teamă de batjocuri, prigoane și strămtorări, dacă toate acestea ar veni peste dânșii din pricina Cuvântului lui Dumnezeu.

Mîntuitorul a profețit aceasta mai dinainte, drept ca o îmbărbătare, spunând: „Atunci vă vor da să fiți chinuți și vă vor omorâ; și veți fi urâți de toți pentru numele meu, (Mateiu 24,9), și cine va răbda până la sfârșit, va fi mîntuit” (Mateiu 24,13).

Domnul voiește prin profeția și făgăduința aceasta să întipărească în mintea credincioșilor Lui că chiar dacă viața lor pământească are să fie întreruptă, totuși viața veșnică le este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, (Colos 3,3), și pe aceasta nimeni nu le-o poate răpi.

Apostol Pavel era atât de încredințat în făgăduința lui Isus, în cât cu o bucurie nespus de mare a scris fraților din Roma că: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos?” Necazul, sau strămtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia și sabia? (Romani 8,35)

Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne a iubit. (Romani 8,37). Și duhul Lui ne ajută în slăbiciunea noastră; mijlocind pentru noi (Romani 8,18).

Iubite frate și soră — care te-ai hotărât la o viață nouă, și suferi pentru că l'urmezi pe Domnul; nu te întista ca ceilalți cari n'au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem că și Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe acei ce au adormit în El (I Tesaloniceni 4,14)

Deci la luptă... înainte, înainte cu Isus,

Căci răsp'ata suferinței
Ne așteaptă'n ceruri sus.

GH. HARIȚESCU-BERLINSCHI

GĂNDURI CREȘTINEȘTI

Te crezi îndreptățit să intri în al cerului palat
Dacă'n viața asta pururi răul ai înconjurat?
Dar greșitai frate dragă și ți-o spun că-i timp pierdut
Și atunci când n'ai făcut
Tot binele ce-ai fi putut.

I. SÂRBU

Indrăsniți căci eu am biruit lumea

(Ioan 16,33)

(urmare din pag. 3-a)

coșală omenească) ce se ridică împotriva conștiinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos (II Corinteni 10,4-5; citiți și: I Corinteni 1,19-20; 3,19-20; Iov 5,12-16; Neemia 4,15; Isaia 8,10; Ieremia 6,15; 8,9).

Dacă până acum în viața noastră au putut veni unele înfrângeri din faptul că am uitat și putem uita că n'avem de luptat cu carnea și sângele (cu omul) ci cu diavolul (Efeseni 6,12 — Omul poate fi unealta lui satan. Ce trist! Lovind unealta, n'ai făcut mare ispravă. Dar luptând cu stăpânul uneltei, cu diavolul prin armele dela Efeseni 6,11-18 și Iacov 4, 7) îi înlături pe amândoi. Izbîit de puterea lui Dumnezeu satan trîntește unealta jos și fuge. Deci sus la luptă. Să fim acel popor înflăcărat al Domnului, acei ostași oameni neînfricați, acei „nebuni pentru

Hristos”, cari în ciuda împotrivirilor și împotrivitorilor de tot soiul, să ne ridicăm și să luptăm cu un sufiat pentru credința Evangheliei, fără a se lăsa înspăimântați de potrivnici (Filipeni 1,27-28).

De astfel de luptători are nevoie Biserica Domnului Isus.

Fraților! e vremea luptelor... e vremea biruințelor și a cununilor. Să ascultăm cu toții Căpeteniei credinței noastre, să privim țintă la El și să mergem înainte ascultând porunca Lui: „Indrăsniți, că Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33).

Înainte cu Isus Biruitorul!
I. Mărturie

Din Sf. Biblie

Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sînt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie să judecate duhovnicește.

(I Corinteni 2,14)